

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. V. S., a.s.**, so sídlom v K., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. P. K., advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie v K., proti žalovanému **P., a.s.**, so sídlom v B., v dovolacom konaní zastúpenému Mgr. P. K., advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie v B., **o ochranu dobrej povesti**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15 C 120/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. mája 2007 sp. zn. 5 Co 242/2006, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 23. mája 2007 sp. zn. 5 Co 242/2006 vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu tak, že žaloba bola zamietnutá, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 29. marca 2006 č.k. 15 C 120/2005-218 uložil obchodnej spoločnosti P., a.s., v žalobe označenej ako žalovaný 2/ (ďalej len žalovaný) povinnosť v denníku P. uverejniť ospravedlnenie s obsahom: „Obchodná spoločnosť P., a.s., so sídlom T. vydavateľ denníka P. sa ospravedľňuje obchodnej spoločnosti V. V. S., a.s., so sídlom K. za to, že v článku uverejnenom na titulnej strane denníka P. zo dňa 6.9.2004 s titulkom „Voda bude znova drahšia, vodárne kúpili mercedesy“, uviedla vo vzťahu k V. V. S., a.s. údaj, podľa ktorého „Voda bude znova drahšia, vodárne kúpili mercedesy“, údaj „voda zdražie, vodárne kúpili mercedesy“, že v tejto súvislosti je „zaujímavé, že po uzatvorení príslušných zmlúv na dodávku mercedesov sa vedúcim odštepného závodu V. V. S., a.s. v R. stal brat šéfa víťaznej firmy M. K.“ a že v článku uverejnenom v denníku P. dňa 6.9.2004 na 10. strane s titulkom „Neskromní vodári“ uviedla vo vzťahu k V. V. S., a.s., že ak potom táto

spoločnosť dala pri nákupe áut prednosť tým najluxusnejším vozidlám, „vedie to k špekuláciám, či sa v hre neocitli aj iné pohnútky ako tie, o ktorých teraz vedenie firmy hovorí oficiálne“ a „pre kohosi z toho vyplynul finančný alebo iný prospech“. Pre uvedené časti textu denník P. nikdy nemal žiadne vierohodné dôkazy. Uverejnenými tvrdeniami došlo k zásahu do dobrej povesti V. V. S., a.s., so sídlom K., ktorej sa týmto za poškodenie jej dobrej povesti ospravedľujeme“, a to na titulnej strane denníka a na rovnakom mieste a rovnakou veľkosťou písma titulku ospravedlnenia a v texte ospravedlnenia, ako boli použité v titulku a texte článku uverejnenom na prvej strane denníka P. zo dňa 6.9.2004 s titulkom „Voda bude drahšia, vodárne kúpili mercedesy“, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Pre prípad, že tak žalovaný nevykoná, uložil mu povinnosť strpieť uverejnenie tohto ospravedlnenia žalobcom na titulnej strane denníka N., a to formou platenej inzercie na účet žalovaného. Súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 000,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti, t.j. proti M.. J. označenému v žalobe ako žalovaný 1/ a nad rozsah priznanej sumy 100 000,-- Sk (žalobca žiadal priznať sumu 1 000 000,-- Sk), žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania. Vo vzťahu k M.. J. uviedol, že išlo o zamestnanca žalovaného. Žaloba proti nemu preto nebola podaná dôvodne. Vo vzťahu k žalovanému (obchodnej spoločnosti P., a.s.) uviedol, že tento subjekt má v spore o ochranu dobrej povesti pasívnu legitímáciu. Vo veci samej dospel k záveru, že titulok článku vzbudzuje u čitateľa dojem, že voda zdražie preto, lebo žalobca nakúpil drahé motorové vozidlá, čo sa však nezakladá na pravde. Z výsledkov vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že cena zakúpených úžitkových vozidiel typu Mercedes Benz Sprinter a Mercedes Benz Vito bola na porovnateľnej úrovni ako cena konkurenčných vozidiel a že náklady na ich obstaranie sa len v nepatrnej miere prejavujú v cene vody. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie uvedené v článku, podľa ktorého sa po uzatvorení zmlúv na dodávku mercedesov stal vedúcim odštepného závodu vodárni v R. brat šéfa víťaznej firmy M. K.. Žalovaný, hoci jeho zaťažovalo dôkazné bremeno, pravdivosť tejto informácie nepreukázal. V článku a v glose s názvom „Neskromní vodári“ boli použité formulácie a výrazy (napr. „ide o zbytočný luxus“, „manažéri žalobcu dali prednosť najluxusnejším vozidlám“, „v konkrétnom prípade pocítia rozšafnosť manažérov tí, ktorí sa živia poctivou prácou“), ktoré sa vymykajú z vlastného obsahu a účelu pravdivých informácií a nepôsobia dojmom primeranej kritiky. Ich obsah stavia žalobcu do postavenia firmy, ktorá nakupuje drahé motorové vozidlá bez uváženia, pričom ich nákup sa premietne do cien vodného a stočného, ktoré zaplatia obyvatelia regiónu. Pôsobia preto difamujúco, z čoho vyvodil, že nepravdivé informácie a v glose použitá neprimeraná kritika, boli spôsobilé zasiahnuť do

dobrej povesti žalobcu. Žalobe v časti, ktorou sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnenia, vyhovel preto v celom rozsahu. Pri určení výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol k závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy na právach žalobcu, ktorá je daná mierou intenzity a dobou trvania nepriaznivého následku. Za primeranú považoval náhradu v sume 100 000,-- Sk. V tomto rozsahu žalobe vyhovel a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (§ 19b ods. 3 OZ v spojení s § 19b ods. 2 OZ). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 23. mája 2007 sp.zn. 5 Co 242/2006 na odvolanie žalobcu (napadol výrok, ktorým bola žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nad 100 000,-- Sk do 1 000 000,-- Sk zamietnutá) a aj žalovaného (napadol výroky, ktorými bolo žalobe vyhovené) rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a v ostatnej časti jeho rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd vzal nesprávne pri zisťovaní skutkového stavu do úvahy výpovede svedkov, ktoré podľa svojho obsahu boli hodnotiacim úsudkom (názorom svedka) a nie výsledkom jeho zmyslového vnímania. Okrem toho výpovede svedkov považoval za neurčité a preto nemohli ani byť podkladom pre úplné zistenie skutkového stavu. Uviedol, že zo žiadneho súdom vykonaného dôkazu nevyplývajú skutkové zistenia, že cena žalobcom zakúpených vozidiel bola na porovnateľnej cenovej úrovni ako cena konkurenčných vozidiel, že je nepravdivé tvrdenie, podľa ktorého po uzatvorení príslušných zmlúv na dodávku mercedesov sa vedúcim odštepného závodu v R. stal brat šéfa víťaznej firmy M. K. a že nepravdivá informácia vzbudila vo verejnosti dojem, že voda zdražela, lebo žalobkyňa nakúpila drahé motorové vozidlá. Dospel k názoru, že okresný súd pri strete dvoch základných práv, a to práva na ochranu dobrej povesti a práva na slobodu prejavu, nezohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a dal neodôvodnene prednosť jednému základnému právu pred právom druhým. Zdôraznil, že fyzické i právnické osoby majú v rámci slobody prejavu právo verejne (teda aj tlačou) vyslovovať svoje názory na hospodárenie obchodnej spoločnosti, v ktorej má účasť aj štát, pričom od bežnej tlače určenej pre informovanie verejnosti nemožno požadovať, aby v súvislosti s vyjadrovaním svojich názorov uverejňovala presne, úplne a detailne aj všetky podrobnosti týkajúce sa prípadu, o ktorom informuje. Sloboda prejavu predstavuje jeden z najdôležitejších základov demokratickej spoločnosti a jednu z hlavných podmienok pokroku a rozvoja každého jednotlivca a preto sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky priaznivo prijímané či považované

za neškodné alebo za bezvýznamné, ale aj na tie, ktoré zraňujú, šokujú alebo znepokojujú a aj nadnesené a zveličujúce názory, a to dokonca aj názory niekoho urážajúce, ak sú prednesené vo verejnej či politickej debate, sú ústavne chránenými. V posudzovanej veci sa poskytnutá informácia týkala otázok hospodárenia obchodnej spoločnosti, v ktorej má štát majetkovú účasť a ktorá poskytuje dôležité služby širokej verejnosti v určitom regióne a jej zodpovednosti za výsledky tohto hospodárenia, ako otázkach všeobecného záujmu. Žalovaný v článku a v glose nebol povinný presne popísať, ako sa kúpna cena vozidiel odrazí na cene vody a že na cenu vody vplývajú aj iné faktory. V danej veci nebolo preto nevyhnutné žalovaného za realizáciu práva na slobodu prejavu sankcionovať. Okrem toho vytýkal okresnému súdu, že nevezal dostatočne do úvahy, že hodnotiaci úsudok a tvrdenie skutočnosti sa zásadným spôsobom líšia, lebo kým existencia skutočnosti môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov nie je dokázateľná, keďže tie nepopisujú skutočnosť, ale naopak ju (viac alebo menej) voľne interpretujú. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že článok i glosa obsahujú dostatok pravdivých skutkových tvrdení (podkladov), pre hodnotiace úsudky, ktoré sú v nich zahrnuté. Ich uverejnením nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu jeho dobrej povesti. Rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby preto potvrdil (§ 219 O.s.p.) a v ostatnej časti ho zmenil tak, že žalobu zamietol (§ 220 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu do výroku, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu, podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd v danej veci nesprávne uprednostnil pri konflikte dvoch práv, právo žalovaného na slobodu prejavu pred právom žalobcu na ochranu dobrej povesti. Súhlasil s tým, že žalovaný má právo informovať o veciach verejných, avšak ani v záujme vedenia verejnej diskusie nemôže o žalobcovi rozširovať nepravdivé tvrdenia a neprimerané hodnotiace úsudky, ako sa to stalo v danom prípade. Žalovaný totiž žiadnym spôsobom nepreukázal, že cena vody sa zvýšila v dôsledku nákupu nových vozidiel a nepravdivé boli aj skutočnosti, týkajúce sa možnej korupcie pri ich nákupe, neoprávnených výhodách a jeho personálnom prepojení s predajcom vozidiel. Žalobca v tomto prípade naopak zneužil slobodu prejavu, nesledujúc tým vôbec záujem verejnosti na informovaní o otázkach verejného záujmu. Pokiaľ odvolací súd na podporu svojho právneho názoru poukázal na možnosť žalovaného uchýliť sa k istým zjednodušeniam uviedol, že prípustným zjednodušením je iba také zjednodušenie, (neuvedenie všetkých na vec sa vzťahujúcich tvrdení), ktoré nemá za následok jeho

nepravdivosť. V tomto prípade však nešlo o prípustné zjednodušenie, ale o zamlčanie rozhodujúcich skutočností pri informovaní verejnosti, znemožňujúce jej vytvoriť si objektívny úsudok o stave veci. Odvolací súd vychádzal nesprávne z toho, že všetky žalobcom označené časti článkov sú hodnotiacimi úsudkami, hoci viaceré z nich mali nepochybne povahu tvrdenia (v tomto smere bola aj medzi účastníkmi zhoda). Následne sa vôbec nezaoberal zásadnou otázkou, či žalovaný preukázal, že voda zdražie iba preto, lebo žalobca zakúpil mercedesy, či preukázal, že vedúci závodu a šéf víťaznej firmy sú bratia, resp. že pre niekoho vplynul z nákupu finančný prospech. Ak by aj tieto údaje boli hodnotiacimi úsudkami, žalovaný nepreukázal pravdivosť faktov, o ktoré sa takéto „úsudky“ opierali a ani to, že z takýchto faktov logicky vyplývajú. Nevysvetlil ani to, z akých dokázaných skutočností vyplýva, že vodári sú neskromní, resp. že je namieste špekulovať o tom, či sa v hre ocitli aj iné pohnutky než tie, o ktorých teraz vedenie firmy hovorí oficiálne. Odvolací súd preto na daný skutkový stav aplikoval na vec sa vzťahujúce právne normy nesprávne a teda jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Okrem toho namietal, že odvolací súd sa od skutkových zistení prvostupňového súdu odchýlil bez toho, aby dôkazy ním vykonané sám zopakoval a vytvoril si tak rovnocenný podklad pre prípadné odlišné zhodnotenie týchto dôkazov. V tejto súvislosti uviedol, že ak výpovede svedkov neboli dostatočným podkladom pre zistenie skutkového stavu, nemohol byť bez ich zopakovania, resp. doplnenia skutkový stav dostatočne zistený ani súdom odvolacím. Navyše, odvolací súd zhodnotenie výsledkov dokazovania založil na nesprávnom chápaní dôkazného bremena a bremena tvrdenia žalobcu a žalovaného ohľadne jednotlivých okolností. V konaní o ochranu osobnosti je totiž na žalovanom, aby preukázal, že tvrdenia uvedené v článku sú pravdivé a hodnotiace úsudky primerané a nie naopak. Konanie pred odvolacím súdom je tak postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd správne vyhodnotil jeho konanie ako uskutočnené v medziach slobody prejavu a práva na informácie. Poukázal na to, že uniesol povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a preukázal pravdivosť žalobcom napádaných skutočností publikovaných v článkoch. Publikovaný článok vytvoril dostatočný priestor na vytvorenie si vlastného názoru čitateľom. Navrhol preto, aby dovolací súd podané dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 19b ods. 2 OZ pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch.

Podľa § 19b ods. 3 OZ odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

Právnym predpokladom poskytnutia ochrany v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby a skutočnosť, že takýto zásah je objektívne spôsobilý ujmu na dobrej povesti vyvolať. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie zasahujúce práva právnickej osoby chránené v zmysle § 19b ods. 2 a 3 OZ. Môže ním byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky. Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy).

Vo všeobecnej rovine dovolací súd súhlasí s odvolacím súdom v tom, že pri strete dvoch základných práv, a to práva na ochranu dobrej povesti a práva na slobodu prejavu, treba zohľadniť všetky rozhodujúce konkrétne okolnosti daného prípadu, že sloboda prejavu predstavuje jeden z najdôležitejších základov demokratickej spoločnosti a jednu z hlavných

podmienok pokroku a rozvoja každého jednotlivca a preto sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky priaznivo prijímané či považované za neškodné alebo za bezvýznamné, ale aj na tie, ktoré zraňujú, šokujú alebo znepokojujú a aj nadnesené a zveličujúce názory a že fyzické i právnické osoby majú v rámci slobody prejavu právo verejne (teda aj tlačou) vyslovovať svoje názory na hospodárenie obchodnej spoločnosti, v ktorej má účasť aj štát. Odvolací súd správne uvádza, že hodnotiaci úsudok a tvrdenie skutočnosti sa zásadným spôsobom líšia, lebo kým existencia skutočnosti môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov nie je dokázateľná, keďže tie nepopisujú skutočnosť, ale naopak ju (viac alebo menej) voľne interpretujú, čo ale neznamená, že sú v rámci konania o ochranu dobrej povesti celkom nenapadnuteľné.

Podľa názoru dovolacieho súdu práve tu odvolací súd pochybil, keď všetky žalobcom označené časti článkov považoval za hodnotiace úsudky, hoci aspoň jedna časť bola nepochybne tvrdenu skutočnosťou. Jeho záver o tom, že v danom prípade uloženie občianskoprávnej sankcie žalovanému vo forme žalobcom navrhovanej povinnosti je neprípustným obmedzením jeho práva na slobodu prejavu, treba preto považovať za predčasný.

Odvolací súd sa mal, vzhľadom na tvrdenia žalobcu a obranu žalovaného, zaoberať predovšetkým otázkou, či samotný titulok článku možno považovať za fakt, a ak áno, či ho možno vykladať samostatne alebo len v spojitosti s obsahom článku a teda, či z jeho obsahu (prípadne v spojitosti s obsahom článku) (ne)vyplýva skutočnosť, že voda bude drahšia, lebo žalovaný zakúpil mercedesy. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že pri tomto posudzovaní treba za rozhodujúce vziať hľadisko účelu, ktorému má titulok určitého článku slúžiť. Z tohto pohľadu bolo treba potom pri jeho výbere posúdiť aj možnosť zveličenia (nadnesenia) témy, ktorá je predmetom článku a otázku jeho primeranosti. V neposlednom rade bolo potrebné vec skúmať aj z hľadiska, či zvolený titulok článku je spôsobilý zásah do dobrej povesti právnickej osoby vyvolať.

Dovolateľovi je nutné prisvedčiť v tom, že odvolací súd nesprávne za fakt nepovažoval, v článku uvedený údaj o tom, že po uzatvorení zmlúv na dodávku mercedesov sa vedúcim odštepného závodu vodárni v R. stal brat šéfa víťaznej firmy M. K., ktorý bol uvedený ako zaujímavosť v spojitosti s informáciou, že dodávateľom vozidiel sa stala k. spoločnosť M.. Týmto tvrdením sa vôbec nezaoberal z pohľadu, či ide o tvrdenie pravdivé

alebo nepravdivé a či v prípade, že ide o tvrdenie nepravdivé, je toto spôsobilé vyvolať zásah do dobrej povesti žalobcu (uvedený fakt vybočuje z roviny vecnej informácie do úplne inej roviny). V odôvodnení rozhodnutia len konštatoval, že zo žiadneho súdom prvého stupňa vykonaného dôkazu nevyplýva, že uvedený fakt je nepravdivý. Možno sa preto len domnievať, že tento fakt považoval za pravdivý. Jeho rozhodnutie však vôbec neobsahuje, o ktoré dôkazy oprel tento svoj záver a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil (v spise sa nachádza v spojitosti s týmto údajom v tom čase aktuálny výpis z obchodného registra obchodnej spoločnosti M. K. s.r.o., podľa ktorého jej konateľom nie je osoba s menom a priezviskom M. K.). Bez povšimnutia nechal aj tvrdenie žalovaného, že vedúci odštepného závodu v R. je v súrodeneckom vzťahu s Ing. I. K., ktorý bol vo vedúcej funkcii predajcu vozidiel zn. Mercedes v K. (viď č.l. 172 spisu).

Dovolateľovi treba prisvedčiť aj v tom, že ak sa odvolací súd chcel odchyliť od skutkového zistenia urobeného súdom prvého stupňa, mal sám dokazovanie doplniť, resp. vykonané dôkazy súdom prvého stupňa zopakovať a tak si vytvoriť rovnocenný podklad pre svoj od okresného súdu odlišný skutkový záver. Pokiaľ tak neurobil konal v rozpore s ustanovením § 213 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p.

V súvislosti s obsahom glosy pod názvom „Neskromní vodári“ treba uviesť, že žalobca mylne za fakt považuje aj údaj, podľa ktorého z nákupu vozidiel „pre kohosi vyplynul finančný alebo iný prospech“. Takýto údaj vyslovený v podobe faktu nie je obsahom glosy. V glose sa síce nachádza, ale v tej jej časti, v ktorej autor článku vo všeobecnosti uvažuje o verejných súťažiach a ich možnej manipulácii. Túto časť glosy preto nie je možné hodnotiť z hľadiska, či je pravdivá alebo nie tak, ako to nesprávne uvádza žalobca.

Odvolací súd sa však mal v súvislosti s obsahom glosy zaoberať najmä tým, či v nej uvedená kritika na adresu žalobcu za nákup áut typu Mercedes presiahla oprávnenú kritiku alebo nie. V tomto rámci mal žalobcom v žalobe označené hodnotiace úsudky skúmať z hľadisk, či sa opierali o pravdivé fakty, a ak áno, o ktoré a či z takýchto faktov žalovaným vyslovené úsudky logicky aj vyplývajú. Mal skúmať a v odôvodnení rozhodnutia aj vysvetliť, či vzhľadom na žalobcom urobený výber značky Mercedes, boli primerané a opodstatnené jednak názov glosy, jednak úvaha o možných iných pohnútkach, než ktoré žalobca prezentoval po uvedení článku a glosy a napokon vo všeobecnosti vedená úvaha o verejných súťažiach v duchu ich možnej manipulácie a možnom finančnom alebo inom prospechu.

Keďže odvolací súd v posudzovanej veci nezohľadnil všetky rozhodujúce okolnosti daného prípadu, vec neskúmal zo všetkých právne významných hľadísk, za predčasný a teda nesprávny treba považovať jeho záver o tom, že v danom prípade uloženie občianskoprávnej sankcie žalovanému vo forme žalobcom navrhovanej povinnosti je neprípustným obmedzením jeho práva na slobodu prejavu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu tak, že žaloba bola zamietnutá podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 23. septembra 2009

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

